

Arrest

nr. 216 534 van 8 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 januari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BIJLAGE 13 SEPTIES CID – (...)

*Koninkrijk België
Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken*

Ref.: (...)

Ref TARAP : (...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten :

naam: S.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: ///

nationaliteit: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van RIHO op 26/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid en gebruik valse geschriften . (PV KO.21.L2.001379/2019 van de politie zone RIHO.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het PV KO.55.L2.001377/2019 van de politie zone van RIHO (actie samen met de RSZ blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene werd gehoord op 26/01/2019 door de politiezone van RIHO en verklaart dat hij een partner heeft. Betrokkene wenst zich in België te vestigen met zijn zwangere vriendin. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

BIJLAGE 13 SEPTIES CID – (...)

2

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaren in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid en gebruik valse geschriften . (PV KO.21.L2.001379/2019 van de politie zone RIHO.)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid en gebruik valse geschriften . (PV KO.21.L2.001379/2019 van de politie zone RIHO.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het PV KO.55.L2.001377/2019 van de politie zone van RIHO (actie samen met de RSZ blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Terugleiding naar de grens Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van RIHO op 26/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaren in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid en gebruik valse geschriften . (PV KO.21.L2.001379/2019 van de politie zone RIHO.)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid en gebruik valse geschriften . (PV KO.21.L2.001379/2019 van de politie zone RIHO.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het PV KO.55.L2.001377/2019 van de politie zone van RIHO (actie samen met de RSZ blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

BIJLAGE 13 SEPTIES CID – (...)

Betrokkene werd gehoord op 26/01/2019 door de politiezone van RIHO en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene werd gehoord op 26/01/2019 door de politiezone RIHO en verklaart dat hij geen ziek heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaren in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid en gebruik valse geschriften . (PV KO.21.L2.001379/2019 van de politie zone RIHO.)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen.

We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar de verzoekende partij wordt vastgehouden.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.2.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

De toepassing van deze voorwaarde

3.2.3. De verzoekende partij voert een enig middel aan, dat is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat een motivering in rechte en in feite. Voor wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is deze beslissing gesteund op een drieledige juridische grond uit de Vreemdelingenwet, met name:

“Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd: “De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid en gebruik valse geschriften . (PV KO.21.L2.001379/2019 van de politie zone RIHO.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit het PV KO.55.L2.001377/2019 van de politie zone van RIHO (actie samen met de RSZ blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart”.

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist noch weerlegd en zijn voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, is in rechte gesteund op een tweeledige juridische grond uit de Vreemdelingenwet, met name:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde”

“Betrokkene werd gehoord op 26/01/2019 door de politiezone van RIHO en verklaart dat hij een partner heeft. Betrokkene wenst zich in België te vestigen met zijn zwangere vriendin. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde en dat de belangen van de samenleving (of beter het vrijwaren van de openbare orde) primeren op de belangen van verzoeker en zijn familiale belangen. In het verzoekschrift wordt niet ingegaan op dit essentieel element van de bestreden beslissing: het aspect “gevaar voor de openbare orde” wordt niet weerlegd, het feit dat de belangen van de samenleving primeren op de familiale belangen van de verzoekende partij al evenmin.

De motivering van het bestreden bevel laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De kritiek van verzoeker die enkel is gericht op de afweging die werd gedaan in het kader van artikel 74/13 die geen afbreuk doet aan de andere vaststelling met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en die op zich reeds het bestreden bevel schraagt.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling, daarin begrepen het hoger belang van het kind. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

3.2.5.1. De verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden *“met zijn thans nog ongeborn kind en met zijn vriendin met wie hij een gezinscel vormt”*. Verzoeker stelt dat *verwerende partij niet voldoende onderzoek heeft gevoerd naar zijn gezinssituatie. “Alleszins heeft verzoeker medegedeeld dat hij een zwangere vriendin heeft” en stelt verder “Verzoeker zijn zus woont in België, zijn zwangere vriendin woont in België en zij verwachten binnenkort samen een kindje. Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Er wordt tevens niet verwezen naar zijn zus, die eveneens in België woont”. “Nochtans komt hij in aanmerking om een gezinshereniging aan te vragen met zijn zus, dewelke de Nederlandse nationaliteit heeft en geldig verblijfsrecht in België. Ook zijn vriendin is een Unieburger waardoor hij op basis van feitelijk partnerschap een procedure gezinshereniging kan/kon opstarten”*.

3.2.5.2. De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de partner van verzoeker in België, en dit in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

3.2.5.3. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker in zijn gehoor door de politie RIHO heeft verklaard een zwangere vriendin te hebben, een Griekse onderdaan die verblijfsrecht heeft in België. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn vriendin en hun ongeborn kind wordt in de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

3.2.5.4. Het betreft *in casu* geen weigering van een voortgezet verblijf, maar een situatie van eerste toelating, nu verzoeker zelf aangeeft nooit over een verblijfsrecht in België te hebben beschikt of hiertoe een aanvraag te hebben ingediend.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Voorop stelt de Raad *in casu* vast, dat verzoeker, alvorens de thans bestreden beslissing werd genomen, uitdrukkelijk de vraag werd gesteld naar de redenen die hem zouden belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoekende partij heeft hierbij op geen enkel ogenblik aangegeven dat zij een zus had in België die de Nederlandse nationaliteit heeft, laat staan dat zij met deze zus een bijzondere afhankelijke band zou hebben of ooit van haar afhankelijk zou geweest zijn. Derhalve kan het de verwerende partij op het eerste gezicht niet ten kwade worden geduid dat zij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat verzoeker tijdens het gehoor op 26 januari 2019 geen elementen heeft bijgebracht die erop wijzen dat zijn band met zijn zus hem zou belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat de gemachtigde verzoekers concrete situatie voldoende zorgvuldig heeft onderzocht en op een redelijke wijze een belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft er met name op gewezen dat verzoeker gedurende zijn verblijf nooit een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, terwijl hij nochtans eerst gebruik moest maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden vooraleer het recht op een gezinsleven kan worden gehandhaafd op grond van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst op de subsidiaire werking van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de nationaalrechtelijke verblijfsprocedures, die immers inderdaad eerst moeten worden uitgeput door de betrokkene vooraleer de Staat ertoe kan worden verplicht op grond van artikel 8 van het EVRM zijn recht op een gezinsleven op actieve wijze te beschermen. *In casu* blijkt dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om verblijfsrecht te verwerven, hoewel hij zelf aangeeft al “*twee jaren*” in het Rijk te verblijven. Nochtans stond voor hem op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid open om gezinshereniging aan te vragen met zijn partner K., met wie hij al “*geruime tijd*” een duurzame relatie heeft, die de Griekse nationaliteit heeft en volgens verzoeker een verblijfsrecht heeft in België. De huidige bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoeker bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor zijn land van herkomst een aanvraag indient tot het bekomen van een visum gezinshereniging conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift - met verwijzing naar zijn partner en zus - tot de bewering dat al zijn sociale belangen in België gesitueerd zijn, maar licht niet toe welke obstakels in de weg zouden hebben gestaan deze te formaliseren via de nationale procedures ter bescherming van zijn gezinsleven zodat hij zich, gelet op de subsidiaire werking van artikel 8 van het EVRM, zou kunnen beroepen op de bescherming geboden door deze bepaling. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk is. Immers, een tijdelijke scheiding lijkt in de gegeven omstandigheden het gezinsleven niet in die mate te verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde kon dan ook in redelijkheid en op zorgvuldige wijze besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kon worden aangenomen.

3.2.5.5. Verzoeker gaat niet concreet in op de voormelde motieven en de gedane belangenafweging. Verzoeker meent wel dat hij niet kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde omdat tot op heden uit geen enkele rechterlijke beslissing blijkt dat hij enige strafbare feiten heeft gepleegd. De Raad wijst er echter op dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Voorts toont verzoeker op het eerste zicht niet aan dat bij de in de bestreden beslissing gedane belangenafweging enig concreet aspect ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of verweerder onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een louter algemene bewering dat men geen belangen meer zou hebben in Turkije terwijl niet blijkt dat verzoeker in een ander land dan zijn land van herkomst Turkije is geboren en getogen, overtuigt ook niet dat er concrete hinderpalen bestaan voor een verderzetting van het privéleven in Turkije.

3.2.5.6. De Raad benadrukt nog dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, “*Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*”). Verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn neef in België niet blijkt. Er blijkt niet dat hij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van het in België gevestigde familielid aan Turkije, de familiebanden niet kan onderhouden. De Raad benadrukt dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

3.2.5.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat in bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Het enige middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

3.2.5.8. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.2.5.9. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK